

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Epistola LXXIX. Leonis Papae I. Ad Nicetam Episcopvm Aqvileiensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

rius prolongari, cui oportet fidei vestræ iustitiæque præfidio suam restitui libertatem, ut per omnes Ægypti vrbes dignitas patrum & ius sacerdotale reparetur. Data vndecimo Kalendas Aprilis, Leone & Maiorano Augusto consulibus.

EPISTOLA LXXIX.
LEONIS PAPÆ I.

AD NICETAM EPISCOPVM AQVILEIENSEM.

- I. *Quod debeant femina, quæ captis viris nupserant aliis, regressis de captiuitate viris prioribus copulari, ut quod suum est, vnusquisque recipiat.*
- II. *Quod non probetur esse culpabilis, qui uxorem captiui in matrimonium videtur esse sortitus.*
- III. *Vt si viri de captiuitate regressi intemperantia uxoris offensi non fuerint, & voluerint eas in coniugium recipere, liberam habeant facultatem.*
- IV. *Vt si mulieres ad priores maritos redire noluerint, velut impia, ecclesiæ cõmunionem priuanda sint.*
- V. *Captiuis, aut terrore, aut fame, non veneratione, cibos immolatos edere compulsis, pœnitentia concedenda est.*
- VI. *Quod hi qui ad iterationem baptismi, vel vi vel * errore co-acti, animos inclinarunt, sint subleuandi remedio, ita ut senilis ætatis, periculorum quoque & ægritudinum ceterarumque necessitatum habeant sollicita consideratione respectum.*
- VII. *Vt qui ab hæreticis baptizati sunt, sola sancti Spiritus inuocatione firmentur.*

Leo episcopus Nicetæ Aquileiensi episcopo salutem.

REGRESSVS ad nos filius meus Adeodatus, diaconus sedis nostræ, dilectionem tuam poposcisse memorauit, ut de his a nobis auctoritatem apostolicæ sedis acciperes, quæ quidem magnam difficultatem diiudicationis videntur afferre. Sed pro inspectione temporalium necessitatum adhibenda curatio est, ut vulnera, quæ hostilitatis aduersitate illata sunt, religionis maxime ratione sanentur.

I.

Cum ergo per bellicam cladem, & per grauissimos hostilitatis incursum, ita quædam dicatis diuisa esse coniugia, ut abductis in captiuitatem viris femina eorum remanserint destitutæ, quæ viros proprios, aut interemptos putarint, aut nunquam a dominatione crediderint liberan-

dos, & ad aliorum coniugiū, *solitudine cogente, transie-
 rint: cumque nunc statu rerū, auxiliante Domino, in me-
 liora conuerso, nonnulli eorum qui putabātur periisse, re-
 meauerint, merito caritas tua videtur ambigere, quid de
 mulieribus, quæ aliis iunctæ sunt viris, a nobis debeat ordi-
 nari. Sed quia nouimus scriptū, *quod a Deo iūgitur mulier vi-*
ro: & iterum præceptum agnouimus, vt quod Deus iunxit, ho-
mo non separet: necesse est vt legitimarum fœdera nuptia-
 rum redintegrandam credamus, & remotis malis, quæ ho-
 stilitas intulit vnicuique, hoc quod legitime habuit, reform-
 metur: omnique studio procurandum est, vt recipiat v-
 nusquisque quod proprium est.

Prou. 19.

Math. 19.

*solititu-
dine

II.

Nec tamen culpabilis iudicetur, & tamquam alieni iu-
 ris peruasor, qui personam eius mariti, qui iam non esse
 æstimabatur, assumpsit. Sic enim multa, quæ ad eos qui
 in captiuitatem ducti sunt pertinebant, in ius alienum
 transire potuerunt: & tamen plenum iustitiæ est, vt eis-
 dem reuersis propria reformentur. Quod si in mancipiis,
 vel in agris, aut etiam in domibus, ac possessionibus rite
 seruatur; quanto magis in coniugiorum redintegratione
 faciendum est, vt quod bellica necessitate turbatum est,
 pacis remedio reformetur?

III.

Et ideo, si viri post longam captiuitatem reuersi, ita in
 dilectionem suarum coniugum perseuerant, vt eas cu-
 piant in suum redire consortium; omittendum est, & in-
 culpabile iudicandum, quod necessitas intulit, & resti-
 tuendum, quod fides poscit.

IV.

Si autem aliquæ mulieres ita posteriorum virorum a-
 more sunt captæ, vt malint his coherere, quam in legiti-
 mum redire consortium, merito sunt notandæ: ita vt et-
 iam ecclesiastica communione priuentur, quia inexcusa-
 biliter contaminationem criminis elegerunt, ostenden-
 tes sibimet pro sua incontinentia placuisse, quod iusta re-
 missio potuit expiare. Redeant ergo in suum statum vo-
 luntaria redintegratione coniugia, neque vlllo modo ad
 opprobrium malæ voluntatis trahatur, quod conditio
 necessitatis extorsit: quia sicut hæ mulieres, quæ reuerti

ad viros suos nolunt, impiæ habendæ sunt, ita illæ, quæ in affectum initum ex Deo redeunt, merito sunt laudandæ.

V.

De his autem Christianis, qui inter eos, a quibus fuerant captiuati, immolatiis cibis asseruntur esse polluti, consultationi caritatis tuæ hoc etiam respondendum esse credidimus; vt pœnitentiæ satisfactione purgentur, quæ non tam temporis longitudine, quam cordis compunctiōne pensanda est. Et siue hoc terror extorserit, siue famemes suaferit, non dubitetur abolendum, cum huiusmodi cibus, pro metu aut indigentia, non pro religionis veneratione sit sumptus.

VI.

His vero, de quibus dilectio tua similiter nos credit consulendos, qui ad iterandum baptismum vel metu coacti sunt, vel errore traducti, & nunc se contra catholicæ fidei sacramentum egisse cognoscunt, ea custodienda est moderatio, qua in societatem nostram non nisi per pœnitentiæ remedium, & per impositionem episcopalis manus, communionis recipiant vnitatem; tempora pœnitentis, habita moderatione, tuo constituyente iudicio, prout conuersorum animos perspexeris esse deuotos, pariter etiam habens senilis ætatis intuitum, & periculorum quorumque aut ægritudinis respiciens necessitates, in quibus si quis ita grauiter vrgeatur, vt dum adhuc pœnitet, de salute ipsius desperetur, oportet ei per sacerdotalem sollicitudinem communionis gratia subueniri.

26. q. 7.
Tempora
pœnitenti-
nis.

VII.

Nam hi qui baptismum ab hæreticis acceperunt, cum baptizati antea non fuissent, sola inuocatione Spiritus sancti per impositionem manuum confirmandi sunt, quia formam tantum baptismi sine sanctificationis virtute sumpserunt. Et hanc regulam (vt scitis) seruandam omnibus ecclesiis prædicamus, vt lauacrum semel initum nulla iteratione violetur, dicente Apostolo: *Unus Dominus, vna fides, vnum baptisma.* Cuius ablutio nulla iteratione temeranda est, sed (vt diximus) sola sanctificatio Spiritus sancti inuocanda est: vt quod ab hæreticis nemo accipit, a catholicis sacerdotibus consequatur. Hanc autem epistolam nostram quam ad consultationem tuæ fraterni-

1. q. 1. Hi
qui bap-
tisma.

1. q. 1. Hanc
regulam.

Ephes. 4.

tatis emissimus, ad omnes fratres & comprouinciales tuos episcopos facies peruenire, vt in omnium obseruantia data profit auctoritas. Data duodecimo Kalendarum Aprilium, Maiorano Augusto primum consule.

EPISTOLA LXXX.

LEONIS PAPÆ I.

AD VNIVERSOS EPISCOPOS PER CAMPANIAM,
SAMNIVM, ET PICENVM CONSTITVTOS.

Reprehendit quosdam episcopos, qui baptismum extra diem Paschatis & Pentecostes conferebant, prohibetque peccata a confitentibus publice recitari.

Leo vniuersis episcopis per Campaniam, Samnium & Picenum constitutis.

Anno Christi 461. qui fuit annus pontificatus S. Leonis 21. scripta fuit hæc epistola.

MAGNA indignatione commoueor, & multo dolore contristor, quod quosdam ex vobis comperi ita esse apostolicæ traditionis oblitos, & studio sui erroris intentos, vt præter Paschæ festum, cui sola Pentecostes solennitas comparatur, audeant sibimet, non aliqua humanæ infirmitatis necessitate cogente, sed sola indisciplinati arbitrii libertate, ius baptismatis vindicare, & in natalibus martyrum, quorum finis aliter honorandus est quam dies dominicæ passionis, regenerationis celebrare mysteria, ac sine vllis spiritualium eruditionibus preparationum, ita rudibus & imperitis tradere sacramentum, vt circa renouandos nihil doctrina ecclesiastica, nihil in exorcismis impositio manuum, nihil ipsa ieiunia, quibus vetus homo destruitur, operentur, neque in tanto mysterio salutis humanæ vlla eius diei habeatur exceptio, quo ipsum donum est conditum renascentibus. Admonemus igitur, & non sine periculo status eorum, qui hoc faciunt, protestamur, vt ab hac præsumptione cessetur, & summam hanc potētissimamque Deigratiam non nisi in paschali & Pentecostes die desiderantibus & credentibus conferatis: manente quolibet tempore grauium necessitatum, ac periculorum consideratione, secundum quam oporteat subuenire, ne conditione mortali coarctata infirmitas necessaria liberatione fraudetur, cum seruata (sicut prælocuti